

Лъвът, вълкът и лисицата.

Старият болен лъв лежалъ въ пещерата. Идвали всички звѣрове да навестваватъ царя, само лисицата не дошла. Зарадвахъ се вълкътъ отъ тоя случай и захваналъ предъ лъва да напада лисицата.

— Тя, — казалъ той — тебъ за нищо не те счита: нито веднѣжъ не дойде да навести царя си.

Тъкмо при тия думи дотичала лисицата, чула какво горори вълка и си казала!

— Почакай, вълко, ще ти отмъстя азъ.

Ето че заревалъ лъвътъ къмъ лисицата, а тя му казала:

— Не заповѣдай да ме убиватъ, — почакай да ти кажа една дума. Азъ затова не идвахъ досега, че нѣмахъ време. А нѣмахъ време, защото по цѣль день тичахъ за лѣкари, лѣкъ да дира за тебе. Едва сега намѣрихъ и ето че тичамъ.

Лъвътъ казалъ:

— Какво е лѣкарството?

— Ето какво: ако одерешъ живъ вълкъ и кожата му още топла да облѣчешъ...

Когато лъвътъ одралъ вълка, лисицата се засмѣла и рекла:

— Тѣй е то, братко: господарьтъ не къмъ зло, а къмъ добро трѣбва да се насочва.

Л. Толстой.

Масило безъ пари.

Въ севѣрна Африка има една рѣка, водата на която не се различава по нищо отъ сѣщинското масило. Тази рѣка се образува отъ две рѣки, едната отъ които носи голѣмо количество киселина отъ шикалки, а другата — желѣзо. Тѣзи две вещества образуватъ масило, като изкуственото.

Това явление не се среща въ никое друго мѣсто на земята.